

В І Д Г У К
офіційного опонента

доктора юридичних наук, доцента
Гороха Олексія Петровича
на дисертацію Гаєвського Олега Сергійовича
«Призначення покарання за сукупністю вироків
у кримінальному праві України»,
подану на здобуття наукового ступеня доктора філософії
за спеціальністю 081 «Право»

Актуальність теми дослідження О. С. Гаєвського поза всяким сумнівом. Призначення покарання за сукупністю вироків належить до найбільш складних проблем правозастосування. Дисертант слушно звертає увагу на те, що відсутність законодавчого визначення поняття сукупності вироків та чітких критеріїв її відмежування від сукупності кримінальних правопорушень, у розрізі застосування ч. 4 ст. 70, ст. 71 КК України є ключовою проблемою сучасного кримінального права України (с. 2). Це не може не позначатися на стабільності та єдності судової практики у цій сфері. У зв'язку з цим виявлення здобувачем на основі проведеного дослідження законодавчих прогалин та правозастосовних проблем у сфері призначення покарання за сукупністю вироків та розроблення ним науково обґрунтованих пропозицій та прикладних рекомендацій, безумовно, сприятиме ефективному правозастосуванню.

Зміст дисертації та її завершеність. Передусім привертає увагу структура дослідження. Дисертація О. С. Гаєвського складається з анотації, вступу, трьох розділів (що охоплюють дев'ять підрозділів), висновків, списку використаних джерел та додатків. У вступі обґрунтовано актуальність наукового дослідження, визначено мету, завдання, предмет та методи дослідження, сформульовано наукову новизну, а також викладено основні положення, що винесені на захист. Автором також охарактеризовано нормативно-правову та емпіричну базу дослідження, практичне значення одержаних результатів та апробацію результатів дисертації, зазначено про оприлюднення основних результатів дослідження в публікаціях.

В першому розділі роботи здобувачем вдало висвітлено проблему призначення покарання за сукупністю вироків та правову природу цього правового явища, а також наведено критерії відмежування призначення покарання за сукупністю вироків від призначення покарання за сукупністю кримінальних правопорушень. В другому та третьому розділах дисертації автор зосередився на дослідженні правил призначення покарання за сукупністю вироків, виявленні правозастосовних проблем у їх правозастосуванні, а також формулюванні ефективних шляхів вдосконалення законодавства та судової практики.

Без зайвої скромності зазначу, що розкрити повною мірою обрану тему дослідження через вдало продуманий зміст дослідження вдається далеко не багатьом дисертантам. Здобувач, на мою думку, з цим чудово впоралася.

Новизна наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертаційній роботі. Наукова новизна дисертації полягає в тому, що праця О. С. Гаєвського є комплексним дослідженням теоретичних і практичних проблем призначення покарання за сукупністю вироків за кримінальним правом України. Не дивлячись на наявність в Україні захищених дисертацій та наукових розвідок в аналізованій сфері питання вдосконалення законодавства, з урахуванням постійної зміни правових позицій судів, залишається доволі актуальним.

Дисертантом винесено на захист низку наукових позицій, що характеризують наукову новизну дослідження.

Підставою для формування дисертантом подальших висновків стало проведене ним історико-правове (с. 28-40) дослідження положень про призначення покарання за сукупністю вироків, чим було поповнено наукові знання у аналізованій сфері.

Автором на підставі слушних аргументів обґрунтовано положення, що матеріально-правовою підставою для застосування положень ст. 71 КК України є невідбута частина покарання, призначеного обвинувальним вирок, який набрав законної сили (с. 48, 66). Цю позицію автора варто підтримати. Вона

ґрунтується на конституційних гарантіях і унеможлиблює застосування ст. 71 КК України до засуджених, обвинувальні вирoki щодо яких не набрали законної сили. Принагідно зазначу, що ця позиція знайшла своє відображення в проєкті нового Кримінального кодексу України (стаття 3.3.8)¹.

Заслугує на схвалення проведене дисертантом розмежування правових феноменів призначення покарання за сукупністю вироків та сукупністю правопорушень, а також висловлені ним пропозиції щодо вдосконалення співвідношення положень ч. 4 ст. 70 та ст. 71 КК України (с.53-67).

З урахуванням зазначеного вище положення, дисертант на підставі ґрунтовного аналізу теорії та судової практики розробив механізм (правила) призначення остаточного покарання у разі виявлення після постановлення вирoku кримінальних правопорушень, вчинених як до його постановлення, так і після такого постановлення (с. 89).

В аналізованому аспекті вартій позитивної оцінки наголос здобувача на імперативності ч. 4 ст. 70 КК України.

Дисертант абсолютно слушно розвинув наукове положення про те, що звільнення від відбування покарання з випробуванням не входить до механізму призначення покарання за правилами ч. 4 ст. 70 КК України, оскільки може бути застосоване лише після визначення остаточного покарання (с. 89-88). У зв'язку з цим варто підтримати дисертанта в тому, що обґрунтований ним правозастосовний підхід унеможлиблює альтернативне виконання кількох обвинувальних вироків і не порушує встановленого законодавством порядку призначення остаточного покарання.

Автор провів копітку роботу щодо виявлення актуальних правозастосовних проблем призначення основного та додаткового покарання за сукупністю вироків (с. 90-47). На підставі цього дослідження автор зробив науковий внесок у визначення правил призначення покарання за сукупністю вироків визначивши критерії повного або часткового приєднання невідбутої

¹ Проєкт нового Кримінального кодексу України, контрольний текст станом на 25.06.2026, <https://newcriminalcode.org.ua/criminal-code>

частини як основного, так і додаткового покарання за сукупністю вироків. Таких критеріїв наразі явно бракує законодавству.

Чимало слухних ідей автором висловлено щодо вдосконалення правового регулювання суміжних правових інститутів, пов'язаних з призначенням покарання за сукупністю вироків. Зокрема, автором запропоновано визначити єдиний порядок обчислення мінімального строку фактичного відбуття остаточного покарання при застосуванні умовно-дострокового звільнення до осіб, яким покарання призначено за статтями 70 і 71 КК України, залежно від ступеня тяжкості найбільш тяжкого кримінального правопорушення, що входить до сукупності (с. 148-153).

Дисертант приділив належну увагу вивченню іноземного законодавчого досвіду у сфері призначення покарання за сукупністю вироків (с. 154-171). Це дозволило йому обґрунтувати положення про те, що шлях вдосконалення кримінального законодавства України у цій сфері пролягає в адаптації найкращих концептуальних підходів зарубіжних законодавців до усталених вітчизняних підходів до чіткого нормативного регулювання правил призначення покарання за сукупністю вироків, з чітким окреслення меж суддівської дискреції.

Обґрунтованість наукових результатів дисертації та їх достовірність.

Оцінюючи зазначені вище положення наукової новизни на предмет їх обґрунтованості та достовірності констатую, що наукові положення, висновки і рекомендації, сформульовані у дисертації О. С. Гаєвського, є належно обґрунтованими та достовірними. Підтвердженням цього є переконливість їх авторської аргументації, репрезентативність емпіричних даних, вдале ілюстрування положень дисертації численними прикладами з судової практики, результатами анкетування суддів. Висновки автора ґрунтуються на ретельному вивченні вітчизняних та зарубіжних джерел, статистичних даних, великої кількості матеріалів судової практики та анкетуванні суддів.

Належний рівень обґрунтованості положень і висновків дисертації забезпечується вдалою методологією дослідження. Комплексне використання необхідних *методів дослідження* (історико-правового, порівняльно-правового,

діалектичного, аналізу, синтезу, індукції, дедукції, абстрагування, узагальнення, системно-структурного, системно-функціонального, формально-юридичного, конкретно-соціологічного) дозволило здобувачу виконати головні завдання дослідження: дослідити проблеми призначення покарання за сукупністю вироків; з'ясувати правову природу призначення покарання за сукупністю вироків та здійснити відмежування призначення покарання за сукупністю вироків від призначення покарання за сукупністю кримінальних правопорушень; визначити загальні засади та порядок призначення покарання за сукупністю вироків; дослідити правозастосовні проблеми призначення основних та додаткових покарань за сукупністю вироків (з урахуванням практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду); з'ясувати особливості умовно-дострокового звільнення та суміжних видів звільнення осіб, засуджених за сукупністю вироків; вивчити зарубіжний досвід призначення покарання за сукупністю вироків. Наведене дозволило дисертанту сформулювати рекомендації щодо вдосконалення кримінального законодавства та практики його застосування в аналізованій сфері.

Безсумнівною перевагою роботи є використання дисертантом результатів проведеного ним узагальнення результатів вивчення зокрема: 150 вироків, ухвал та постанов судів України, а також анкетування 28 суддів загальної юрисдикції (с. 214-216). Це свідчить про наукову добросовісність дисертанта, репрезентативність висновків та рекомендацій, сформульованих в дисертації, а також прагнення дисертанта з'ясувати думку практиків щодо сформульованих рекомендацій.

Варто також зазначити, що основні положення дисертації та сформульовані пропозиції щодо законодавства та практики його застосування були оцінені вченими та практикаками, що відображено у відповідних актах впровадження (с. 217–219).

Значущість дослідження для науки і практики. Результати дослідження мають не лише наукове, а й суто практичне значення. Зроблені автором висновки та висловлені рекомендації можуть бути використані (і вже

використовуються, що засвідчують акти впровадження) в різних сферах: у законотворчій діяльності, під час правозастосування, у навчальному процесі та у науково-дослідній діяльності.

Повнота викладу результатів проведеного дослідження в наукових публікаціях, зарахованих за темою дисертації. Дисертація є самостійним дослідженням. Основні висновки дисертанта оприлюднені в 6 наукових працях, з яких: 4 – наукові статті, опубліковані у фахових наукових виданнях України, а також у тезах 2 наукових доповідей на науково-практичних конференціях. Ознайомлення зі змістом опублікованих наукових праць свідчить про те, що публікації здобувача відображають зміст та результати наукового дослідження з достатньою повнотою, засвідчують їх належну апробацію, що свідчить про послідовну роботу здобувача над своїм дослідженням. Отже, дисертантом дотримано вимоги п.8 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 щодо висвітлення результатів проведеного дослідження.

Дотримання принципів академічної доброчесності. Рецензована праця виконана з дотримання принципів академічної доброчесності. В рецензованій дисертації не було встановлено: дослівного запозичення текстових фрагментів без оформлення їх як цитат з посиланням на джерело; використання інформації у виді фактів, ідей, тощо з джерела без посилання на це джерело; перефразування тексту джерела у формі, що є близькою до оригінального тексту, або наведення узагальнення ідей, інтерпретацій чи висновків з певного джерела без посилання на це джерело.

Мова та стиль викладення результатів. Дисертація написана грамотною українською мовою з використанням загальноприйнятої правничої термінології та наукового стилю викладення. Свої думки здобувач виклав логічно та послідовно, що забезпечує легкість і доступність сприйняття інформації. Положення дисертації викладені відповідно до усталених норм наукової

комунікації та полеміки.

Зауваження щодо окремих положень дисертації. Позитивно оцінюючи наукову працю О. С. Гаєвського хочу звернути увагу на її окремі дискусійні положення, що потребують додаткового пояснення або додаткової аргументації під час публічного захисту дисертації.

1. Призначення покарання за сукупністю вироків – інститут кримінального права чи субінститут? Спірним видається твердження дисертанта про те, що «призначення покарання за сукупністю вироків» є кримінально-правовим інститутом (див., зокрема, с. 67–76). Доводиться констатувати, що ця наукова позиція сформована автором без проведення будь-яких наукових розвідок у дослідженні проблеми інститутів кримінального права (визначенні ознак цього правового явища).

В українському кримінальному праві інститут кримінального права визначено як елемент структури кримінального права – система (блок) відносно відокремлених, але органічно пов'язаних між собою норм кримінального права, що регулюють певну групу тотожних або тісно пов'язаних однорідних суспільних відносин¹. Всередині відносно відокремлених кримінально-правових норм, що регулюють певну групу (частину) однорідних суспільних відносин, вчені виокремлюють субінститути кримінального права. Вони становлять собою сукупність кримінально-правових норм та приписів, об'єднаних з метою більш деталізованого вирішення конкретних завдань.

Слід зазначити, що питання про кількість та зміст кримінально-правових інститутів, субінститутів, їх співвідношення між собою є дискусійним і мало розробленим у вітчизняній кримінально-правовій доктрині. Одні й ті самі кримінально-правові норми, що регулюють певну групу тотожних або тісно пов'язаних однорідних суспільних відносин, одні вчені, не дослідивши цього правового явища, називають кримінально-правовими інститутами, а інші – субінститутами. Видається, що спіткала ця проблема і дисертанта.

¹ Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т. / Нац. акад. прав. наук України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького, Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого; редкол.: В. Я. Тацій [та ін.]. Т. 17: Кримінальне право / голова редкол. В. Я. Тацій. 2017. С. 403.

Ми вважаємо, що на підставі розроблених у науці кримінального права ознак, що розкривають структурне наповнення правового інституту та субінститутів, видається обґрунтованим наступний висновок.

Норми про призначення покарання утворюють самостійний інститут кримінального права. У своїй структурі інститут призначення покарання має певні кримінально-правові субінститути, які регулюють конкретні різновиди кримінально-правових відносин, що перебувають у межах інституту призначення покарання (вони охоплюють загальні засади призначення покарання та спеціальні правила призначення покарання).

Призначення покарання за сукупністю вироків є субінститутом інституту призначення покарання. Саме такий підхід відповідає структурі кримінального права (галузь права, підгалузь права, інститути права, субінститути права, кримінально-правова норма).

2. Що сформульовано дисертантом механізм (порядок) чи правила призначення покарання за сукупністю вироків? Теоретики права наголошують на тому, що застосування правознавцями юридичної лексики повинно відповідати ряду критеріїв: чіткості, універсального визнання, стійкості та простоти розуміння¹. Дотримання цих критеріїв є дуже важливим для визначення понять і термінів.

У розділах 1 та 2 дисертації автор активно використовує як синоніми термінологічні звороти «загальні засади призначення покарання за сукупністю вироків», «правила призначення покарання за сукупністю вироків», «механізм призначення покарання за сукупністю вироків», «порядок призначення покарання за сукупністю вироків». До того ж підрозділ 2.1. дисертації автор назвав «Загальні засади та порядок призначення покарання за сукупністю вироків» (с. 10, 71). Водночас авторського бачення щодо тлумачення цих визначень положення дисертації не містять.

Варто зазначити, що для вітчизняного кримінального законодавства

¹ Теория права и государства : учебник / О. Ф. Скаун, Н. К. Подберезский. Харків, 1997. С. 272.

усталеним є термінологічний зворот «засади призначення покарання» (ст. 65 КК України). Водночас у зарубіжному кримінальному законодавстві здебільшого використовується інший зворот «правила призначення покарання». Принагідно зазначу, що в проєкті нового Кримінального кодексу України Робоча група також використала термінологічний зворот «правила», визначивши загальні правила: призначення покарання (стаття 3.3.1), застосування засобів пробації (стаття 3.6.3), застосування обмежувальних засобів (стаття 3.7.3), застосування до юридичної особи кримінально-правових засобів (стаття 3.12.9)¹.

У вітчизняній теорії кримінального права є усталеною наукова позиція про те, що призначення покарання регламентується загальними засадами призначення покарання (ст. 65 КК України) та спеціальними правилами його призначення (ч. 2-4 ст. 68, статті 69, 69¹, 70, 71 КК України)².

На підставі наведеного, вважаю, що стосовно аналізованого в дисертації правового феномену більш обґрунтованим було б використання дисертантом термінологічного звороту «правила призначення покарання за сукупністю вироків». Такі правила є спеціальними (ст. 71 КК України) щодо загальних засад призначення покарання (ст. 65 КК України).

Використання дисертантом такого підходу дозволило б йому викласти сформульовані ним положення не як рекомендацію судам (с. 89), а у вигляді саме встановлених законом обов'язкових для суду взаємопов'язаних між собою правил, якими суд має керуватися призначаючи покарання за сукупністю вироків в кожному кримінальному провадженні.

3. Щодо правил, якими має послуговуватися суд застосовуючи повне або часткове присудження невідбутої частини покарання. Здобувач визначив в якості завдання дослідження визначити чіткі правила призначення покарання за

¹ Проєкт нового Кримінального кодексу України, контрольний текст станом на 01.05.2026, дата звернення 21 травня 2026, <https://newcriminalcode.org.ua/criminal-code>

² Полтавець В. В. Загальні засади призначення покарання за кримінальним законодавством України : дис. ... канд. юрид. наук / Луган. держ. ун-т внутр. справ, 2005. С. 9, 149–165; Сахарук Т. В. Загальні засади призначення покарання за кримінальним правом України та зарубіжних країн: порівняльний аналіз : дис. ... канд. юрид. наук / Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2006. С. 48–50; Бабанли Р. Ш. Призначення покарання в Україні: теоретико-прикладні засади. Чернігів : Десна Поліграф, 2019. С. 207–344.

сукупністю вироків (автор їх називає механізмом призначення покарання за сукупністю вироків). Таке завдання було ним виконано. Підтвердженням цього є відповідні наукового обґрунтовані здобувачем положення дисертації щодо «механізму визначення остаточного покарання, який передбачає певну послідовність дій» (с. 89).

Водночас окремі складові цього завдання, вважаю, залишилися не повністю розкритими в роботі. Йдеться, зокрема, про формулювання чітких правил, якими має послуговуватися суд застосовуючи або повне або часткове приєднання невідбутої частини покарання. На цю проблему, за твердженням дисертанта, звернули увагу 91 % опитаних суддів (с. 177).

На с. 18 дисертації автор зазначає про визначення ним критеріїв здійснення повного або часткового приєднання невідбутої частини покарання. До таких критеріїв на зазначених сторінках дисертації автор відносить: врахування тяжкості нового кримінального правопорушення, характеру попередньої злочинної діяльності, обсягу невідбутої частини покарання, поведінку засудженого під час відбування покарання, дані про його особу, наявність пом'якшуючих та обтяжуючих обставин, а також необхідність досягнення мети покарання. Разом з тим такий висновок автора не узгоджено з результатами проведеного ним анкетування суддів, які визначальними критеріями при призначенні остаточного покарання вважають сукупну оцінку тяжкості кримінального правопорушення та даних про особу винного (82 %) (с. 176).

В аспекті аналізованого дисертанту варто було б сформулювати у дослідженні чіткі правила щодо того, наявність яких обставин зумовлює застосування повного приєднання невідбутої частини покарання, а яких – часткового приєднання невідбутої частини покарання.

4. *Висвітлення дисертантом окремих проблем призначення основних і додаткових покарань за сукупністю вироків (з урахуванням практики Верховного Суду).* Варто віддати належне дисертанту, який провів копітку роботу і дослідив у підрозділах 2.2 – 2.3 дисертації (с. 90–147) окремі проблеми призначення основних і додаткових покарань за сукупністю вироків (з

урахуванням практики Верховного Суду). Водночас викладення автором в дисертації результатів такого дослідження потребує певних зауважень.

По-перше, потребує зауваження викладення здобувачем безпосередньо в тексті дисертації у вигляді таблиць копій постанов Касаційного кримінального суду Верховного Суду та Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду щодо розгляду певних справ. Беручи до уваги, що кожне рішення суду, висвітлене здобувачем в таблиці, завершується авторським висновком, копії постанов Касаційного кримінального суду Верховного Суду та Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду, відповідно до п. 12 Вимог до оформлення дисертації, доцільніше було б розмістити в додатках до дисертації.

По-друге, визнаючи наукову цінність проведеного здобувачем у цій частині дослідження водночас варто зазначити, що використаний автором підхід до ілюстрації висновків за допомогою розміщення в рецензованій роботі копій судових рішень помітно вплинув на обсяг основного тексту дисертації. З урахуванням наведеного, разовій спеціалізованій вченій раді під час прийняття відповідного рішення треба врахувати вимоги до мінімального обсягу основного тексту дисертації, що встановлені освітньо-науковою програмою Вищого навчального закладу «Національна академія управління», а також взяти до уваги Висновки кафедри публічного та приватного права ВНЗ «Національна академія управління» про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Гаєвського О.С.

По-третє, постає питання про те, чому дисертант вирішив спочатку дослідити «призначення додаткових покарань за сукупністю вироків» (підрозділ 2.2) і лише потім особливості призначення окремих видів основних покарань за сукупністю кримінальних правопорушень та сукупністю вироків (підрозділ 2.3). Видається, що логіка дослідження потребувала дослідження спочатку проблем призначення основних покарань за сукупністю вироків, а потім додаткових.

По-четверте, видається, що рецензоване дослідження значно б «виграло», якби дисертант не лише висвітлив виявлені ним проблеми призначення

основних і додаткових покарань за сукупністю вироків (з урахуванням практики Верховного Суду), а й висловив на підставі доктринальних положень своє авторське бачення щодо обґрунтованості вирішення Верховним Судом проаналізованих ним проблем.

5. Щодо положень дисертації про особливості умовно-дострокового звільнення осіб, засуджених за сукупністю вироків. Досліджуючи особливості умовно-дострокового звільнення осіб, засуджених за сукупністю вироків, дисертант зробив певні висновки та висловив певні пропозиції, які потребують коментування. Зокрема, дисертант виявив, що кримінальне законодавство не передбачає мінімального строку покарання, необхідного для застосування умовно-дострокового звільнення та заміни невідбутої частини покарання більш м'яким у випадках призначення остаточного покарання за правилами ст. 70 і 71 КК України. З урахуванням цього автор висловив думку про доцільність внесення змін до КК України шляхом нормативного врегулювання особливостей застосування умовно-дострокового звільнення та заміни невідбутої частини покарання більш м'яким видом покарання щодо осіб, засуджених за сукупністю кримінальних правопорушень і сукупністю вироків (с. 151).

По-перше, привертає увагу та обставина, що дисертант лише висловився щодо доцільності законодавчого вирішення аналізованої проблеми, однак не сформулював свого бачення законодавчого розв'язання цього питання. Адже будь-яких конкретних змін до законодавства автор не запропонував (див., зокрема: висновки до розділу 2, Висновки, Додаток 1 до дисертації).

По-друге, видається, що при дослідженні аналізованої проблеми дисертанту варто було звернути свою увагу на наукові праці дослідників інституту звільнення від покарання (зокрема, О. П. Гороха, Є. О. Письменського, С. С. Коломійця), в яких вже сформовані певні пропозиції щодо врегулювання цієї проблеми законодавчим шляхом. Після цього, автор міг би вступити в наукову дискусію і висловити свою думку стосовно вже висловлених вченими пропозиції до законодавства та, у разі незгоди з ними, висловити своє авторське бачення вирішення цієї проблеми.

Висловлені критичні міркування не впливають на загальну позитивну оцінку дослідження, оскільки більшість із них належить до дискусійних і не торкаються основних, концептуальних положень дисертації.

Загальний висновок щодо відповідності дисертації встановленим вимогам. Підсумовуючи викладене зазначу, що дисертація О. С. Гаєвського відповідає спеціальності 081 Право, тема дисертації надзвичайно актуальна, сформульовані автором висновки і рекомендації є достатньо аргументованими, характеризуються науковою новизною і мають як теоретичне, так і практичне значення. Сформульовані мета та завдання дослідження дисертантом успішно виконані, а одержані ним результати дослідження є науково обґрунтованими та достовірними.

Враховуючи актуальність, обґрунтованість, наукову новизну та практичну значущість результатів дослідження, кількість та обсяг публікацій здобувача, констатую, що дисертація Олега Сергійовича Гаєвського «Призначення покарання за сукупністю вироків у кримінальному праві України», відповідає Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23.03.2016 р. № 261 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 19 травня 2023 р. № 502 із наступними змінами), Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 (із змінами) (за умови дотримання дисертантом мінімального обсягу основного тексту дисертації, що встановлені освітньо-науковою програмою Вищого навчального закладу «Національна академія управління», про що зазначалося в зауваженні 4), та Вимогам до оформлення дисертації, затвердженим наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 (із змінами).

З огляду на викладене, вважаю, що дисертація «Призначення покарання за сукупністю вироків у кримінальному праві України» є завершеною кваліфікаційною науковою працею, що містить наукові результати проведеного дослідження, а її автор – Гаєвський Олег Сергійович заслуговує на присудження ступеня доктора філософії у галузі знань 08 Право зі спеціальності 081 Право.

Офіційний опонент –
доцент кафедри кримінального
та кримінального процесуального права
Національного університету
«Києво-Могилянська академія»,
доктор юридичних наук, доцент

mba

О. П. Горох

